

Castele de iubire

Luca Daniel

Când gerul ne-a trădat, ramurile albe au strigat îngerii,
doar ei s-au atins de trupul serii parfumat cu stele.
Tu aranjai ciucurii de lumină albastră, obosiți,
lângă mugurii de foc ai destinului nostru.
Nu mi-ai spus niciodată că holdele de rouă, din ochii tăi,
au plecat spre nerostitele cuvinte de dragoste...
Năframa pașilor pierduse, în agendă, numele vântului,
desena pe trotuar semafoare înflorite de curcubeu,
ca un copil de fericire.
Doar tu știai să strigi primăvara pe nume, de ce nu mi-ai trimis
adierile să învețe dansul cuvintelor
le-ai lăsat să adune pașii deportați, din nisipul tăcerii,
fără să întrebi pescărușii, unde vor găsi aripa înserării lor.
N-am știut că mi-ai vândut timpul cărărilor de dor,
aș fi înțeles că zborul tău dezgolește rădăcinile ploii,
că viața sferelor mi-a botezat suflarea, iar strălucirea
toarce în ochii tăi fuioare de imensitate.
Tăișul iernii rupe bucăți de liniște, le lasă în pragul
suspinelor apoi, caută poveștile noastre cu zâne,
sub umbrela vorbelor plătându-le.
Ieri, valurile înghețate s-au îmbrăcat în fantome,
doar tu te sperii ca o rândunică de hârtie și uiți
că mi-e cald în frigul tău.
Nimeni nu mai trage zăvoarele soarelui,
ți-ai lăsat doar parfumul înzăpezit să-mi înveți sufletul
să-ți respire inocența dincolo de infinit
În stradă, pustiul clădește ca un nebun castele polare,
la sânul streșinii cresc copii de gheață,
aici, doar ochii mei sculptați în treptele iernii,
îți așteaptă-nflorirea.
Daniel Luca 14 02 2021